

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
АПЕЛАЦИОНИ СУД БРЧКО ДИСТРИКТА
БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНЕ
Број: 96 о П 132838 24 Рев
Брчко, 20.03.2025. године

У ИМЕ БРЧКО ДИСТРИКТА БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНЕ!

Апелациони суд Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, у вијећу састављеном од судија Кауриновић Дамјана, као предсједника вијећа, Лучић Вука и Мустафић Амеле, као чланова вијећа, у правној ствари тужиоца „Галамес“ д.о.о. Београд, заступаног по пуномоћнику Остојић Игору, адвокату из Бијељине, против туженог Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, заступаног по заступнику по закону Правобранилаштву Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, ради исплате, в. сп. 716.056,00 КМ, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, број 96 о П 132838 23 Гж од 23.02.2024. године, на сједници вијећа одржаној дана 20.03.2025. године, донио је слиједећу

ПРЕСУДУ

Ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, број 96 о П 132838 23 Гж од 23.02.2024. године, се ОДБИЈА као неоснована.

Образложење

Пресудом Основног суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине број 96 о П 132838 20 П од 06.10.2022. године (у даљем тексту првостепена пресуда) одлучено је на слиједећи начин:

„I. ОДБИЈА СЕ у цијелости, као неоснован, тужбени захтјев тужиоца Месна индустрија „ГАЛАМЕС“ д.о.о. Београд, који гласи:

„ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу на име накнаде за експроприсане некретнине, у укупној површини од 4.532 м², од чега дио к.п. број 936/3 у површини од 4.386 м² и дио к.п. бр. 939/1 у површини од 146 м², исплати новчану накнаду у износу од 158,00 КМ/м², односно да му исплати новчану накнаду у укупном износу од 716.056,00 КМ, са припадајућом законском затезном каматом од дана подношења тужбе, па до исплате, као и да му

надокнади трошкове парничног поступка у складу са трошковником који ће бити исказан у овом предмету, све у року од 15 дана од дана достављања пресуде, под пријетњом принудног извршења.“

II. ОДБИЈА СЕ у цијелости, као неоснован, захтјев тужиоца Месна индустрија „ГАЛАМЕС“ д.о.о. Београд за одређивање привремене мјере обезбјеђења, који гласи:

„У циљу обезбјеђења тужбеног захтјева, одређује се привремена мјера обезбјеђења којом се туженом забрањује предузимање било каквих активности које би биле усмјерене на располагање, односно отуђење некретнина означених као к.п. број 936/3, 939/1 и 940, све к.о. Б. 2, уз забиљежбу те забране у з.к. улошку број 3612 к.о. Б. 2“.

III. ОБАВЕЗУЈУ СЕ тужилац Месна индустрија „ГАЛАМЕС“ д.о.о., да туженом Брчко дистрикт Босне и Херцеговине, надокнади трошкове парничног поступка у износу од 17.520,00 КМ, све у року од 30 дана по правоснажности пресуде, под пријетњом принудног извршења.”

Пресудом Апелационог суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, број 96 о П 132838 23 Гж од 23.02.2024. године (у даљем тексту другостепена пресуда), одлучено је на слиједећи начин:

„Жалба тужиоца Месна индустрија „Галамес“ д.о.о. Београд, Република Србија се дјелимично УВАЖАВА и рјешење о трошковима поступка (одлука о трошковима) садржано у ставу III изреке пресуде Основног суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине број 96 о П 132838 20 П од 06.10.2022. године ПРЕИНАЧАВА тако што се обавезује тужилац да туженом надокнади трошкове парничног поступка у износу од 13.870,00 КМ у року од 30 дана од дана пријема ове пресуде, док се жалба тужиоца у преосталом дијелу ОДБИЈА и пресуда Основног суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине број 96 о П 132838 20 П од 06.10.2022. године у првом (I) ставу изреке (одлука о главном захтјеву тужиоца) и у другом (II) ставу изреке (одлука о привременој мјери обезбјеђења) ПОТВРЂУЈЕ.“

Против те пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију, исту побија у цијелости због повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права, с приједлогом да овај суд ревизију усвоји, те другостепену пресуду „поништи“ и обавезе туженог на накнаду предидијелених трошкова у поводу изјављене ревизије.

У одговору на ревизију, тужени побија истакнуте ревизионе разлоге и наводе и овом суду предлаже да ревизију одбије „и побијану одлуку потврди“.

Након што је другостепену пресуду испитало у складу са одредбом члана 363. став (1) Закона о парничном поступку Брчко дистрикта Босне и

Херцеговине („Службени гласник Брчко дистрикта Босне и Херцеговине“, бр. 28/18 и 6/21 - у даљем тексту Закон о парничном поступку), ревизионо вијеће је оцијенило да ревизија тужиоца није основана и одлучило је као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Предмет расправљања у овој парници је, након обављених вјештачења коначно определијељен тужбени захтјев, којим тужилац тражи исплату накнаде на име експроприсаних некретнина (због тзв. „фактичке експропријације“), конкретно исплату укупног новчаног износа од 716.056,00 КМ са законском затезном каматом, а због одузимања дијела к.п. број 936/2 у површини од 4.386 м² и дијела к.п. број 939/1 у површини од 146 м², уписаних у з.к. ул. број 2612 к.о. Б. 2 (укупна површина од 4.532 м², по цијени од 158,00 КМ/м²).

Првостепени суд је такав захтјев тужиоца одбио, у битном, код закључка да је „доказан и основан приговор недостатка активне легитимације на страни тужиоца“, ради чега се није „посебно упуштао у разматрање и образлагање осталих приговора које је тужени истакао у одговору на тужбу и током поступка, нити је посебно цијенио и образлагао преостале изведене доказе, сматрајући то сувишним“ (став први изреке првостепене пресуде), а из истих разлога, као и код оцјене да тужилац није доказао вјероватним постојање свог потраживања, а ни опасност да ће без одређивања предложене привремене мјере тужени спријечити или знатно отежати наплату потраживања тиме што ће имовину отуђити, прикрити или на други начин њоме располагати, одбијен је и приједлог за одређивање мјере обезбјеђења (став други изреке првостепене пресуде), док је одлуку о трошковима поступка (став трећи изреке првостепене пресуде) засновао на одредби члана 120. став (1) у вези са одредбом члана 130. Закона о парничном поступку.

Прихватајући резон првостепеног суда у погледу одлуке о постављеном тужбеном захтјеву и приједлогу за издавање привремене мјере, односно, уз оцјену да не постоје разлози због којих тужилац побија одлуке садржане у ставовима I и II изреке првостепене пресуде, као ни разлози о којима жалбени суд води рачуна по службеној дужности, те да тужилац само дјелимично основано побија одлуку о трошковима првостепеног поступка (став III изреке првостепене пресуде), жалбено вијеће Апелационог суда је донијело одлуку на начин као у изреци другостепене пресуде.

По оцјени ревизионог вијећа, ревизија тужиоца није основана.

Наиме, правилан је закључак нижестепених судова у погледу примарног питања за правилно рјешавање овог спора, а то је питање активне легитимације тужиоца да основано потражује исплату накнаде за фактичку експропријацију (одузимање) предметног земљишта. Јер, носилац права грађења на предметном земљишту и права власништва на објектима изграђеним на том земљишту је а.д. „Нови Бимекс“ Брчко (сада у стечају), а не тужилац, док то што је тужилац већински власник акција предузећа а.д. „Нови Бимекс“ (сада у стечају), односно

већински акционар са 76,21 % укупног броја акција (на основу приватизације односно куповине 67 % укупног капитала ОДП „Бимекс“ Брчко – Уговор закључен између тужиоца и туженог дана 31.10.2005. године), супротно наводима тужиоца (на којима истрајава током цијелог поступка, па и сада у ревизији), не даје тужиоцу овлашћење да директно, основано пред судом, остварује евентуално потраживање које привредно друштво (предузеће) у којем је већински власник акција, има према трећем лицу (овдје туженом), односно нема утицај на активну легитимацију тужиоца спрам предмета спора о којем се расправља и одлучује у конкретној парници. Дакле, субјективитет привредног друштва (предузећа) које егзистира и послује у форми акционарског друштва је одвојен од субјективитета акционара (који могу бити физичка и правна лица), а посједовање, односно власништво над акцијама, како је то исправно у образложењу другостепене пресуде истакнуто, сходно релевантном материјалноправном пропису који у Брчко Дистрикту детерминише ову материју (Закон о предузећима Брчко дистрикта Босне и Херцеговине – „Службени гласник Брчко дистрикта Босне и Херцеговине“, бр. 49/11 – пречишћени текст и 11/20), акционарима (па тако и тужиоцу као већинском власнику акција), даје право да учествују у управљању с друштвом, право на расподјелу добити (дивиденду) и право на одговарајући дио имовине након ликвидације или стечаја привредног друштва (ово важи чак и у случају да одређеном физичком или правном лицу припадају све акције предузећа, како је то правилно закључио и јасно и потпуно аргументовао другостепени суд на страни седмој пасус други образложења другостепене пресуде).

Стога, чињеница да је тужилац власник 76,21 % укупног броја акција а.д. „Нови Бимекс“ (сада у стечају), истом не даје овлашћење (легитимацију) да директно, основано пред судом исходује евентуално потраживање које а.д. „Нови Бимекс“ (сада у стечају) има према трећем лицу, а такав значај нема ни инсистирање тужиоца у ревизији да у стечајном поступку који се води против стечајног дужника а.д. „Нови Бимекс“, стечајни управник не предузима радње из своје надлежности које су прописане одредбом члана 18. став (1) тачке 7, 9. и 10. Закона о стечају, принудном поравнању и ликвидацији у Брчко дистрикту Босне и Херцеговине („Службени гласник Брчко дистрикта Босне и Херцеговине“, број 1/02), односно да је на основу рјешења стечајног судије стечајни управник расписао продају, између осталих, и предметних некретнина, са процијењеном вриједношћу земљишта у износу од 56,25 КМ/м² а што је „апсолутно неприхватљиво и не одговара процјени која је урађена за потребе овог поступка која је утврђена у износу од 158,00 КМ/м², што је скоро три пута већа процјена од оне која је урађена за потребе стечајног поступка“, будући да заштиту својих права као власник акција предузећа које се налази у стечају, или као евентуални повјерилац привредног субјекта над којим је отворен и води се стечајни поступак, тужилац искључиво може остварити сагласно правилима која уређују поступак стечаја пред судом Дистрикта, дакле, у складу са горе наведеним законом у циљу заштите својих права има могућност оспоравати одлуке органа стечајног поступка (примарно суда и стечајног управника), а што

свакако не укључује тражење правне заштите на начин као што је у овој парници.

Према томе, није основан ревизиони разлог погрешне примјене материјалног права.

Без основа је и ревизионо указивање да је доносећи другостепену пресуду жалбено вијеће Апелационог суда починило повреду одредаба парничног поступка, које ревидент види у томе да су одговори на жалбене наводе од стране другостепеног суда, а који се тичу активне легитимације контрадикторни, да се другостепени суд није изјаснио везано за чињенице које се тичу поступања стечајног управника и стечајног судије у стечајном предмету који се води над а.д. „Нови Бимекс“ Брчко, чиме је починио повреду одредбе члана 341. Закона о парничном поступку, као и да није правилно размотрио жалбене наводе који се односе на кршење одредбе члана 189. у вези са одредбама чланова 44. и 74, те одредаба чланова 192, 193. став (1), 198. ставови (1) и (3), 217. став (2) и 309. став (1) Закона о парничном поступку, односно одредби чланова од 270. до 275. Закона о извршном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине („Службени гласник Брчко дистрикта Босне и Херцеговине“, бр. 39/13 и 47/17).

Наиме, да би према одредби члана 329. став (1) Закона о парничном поступку постојала повреда одредаба парничног поступка као жалбени основ побијања првостепене пресуде, а исто се односи и на повреду одредаба парничног поступка учињену у поступку пред Апелационим судом као ревизиони основ побијања другостепене (правоснажне) пресуде сходно одредби члана 362. став (1) тачка а) Закона о парничном поступку, жалилац/ревидент је дужан у правном лијеку јасно идентификовати односно указати коју је то одредбу процесног парничног закона суд (првостепени/другостепени) погрешно примијенио односно пропустио примијенити и како је то утицало на доношење правилне и законите пресуде (првостепене/другостепене).

У том контексту, другостепени суд није учинио у ревизији истакнуте процесне повреде, будући да је у потпуности и адекватно одговорио на жалбене наводе који се тичу активне легитимације тужиоца (овај суд је правно стајалиште другостепеног суда потврдио и кроз одговарање на ревизиони разлог погрешне примјене материјалног права), а једнако тако, идентичан значај је дао и жалбеним тврдњама које се односе на поступање стечајног управника и стечајног судије у стечајном поступку који се води над а.д. „Нови Бимекс“ Брчко, код тога да су, а што је и овај суд потврдио у образложењу своје пресуде (такође у дијелу који се тиче ревизионог разлога погрешне примјене материјалног права), те околности ирелевантне у погледу активне легитимације тужиоца спрам предмета конкретног спора, па самим тим немају никакав утицај на доношење правилне и законите пресуде.

Правилно је другостепени суд, као неосноване, оцијенио и жалбене тврдње које се односе на примјену горе назначених одредаба парничног

поступка и извршног поступка (примјеном којих се доноси одлука о захтјеву за издавање привремене мјере), јер и пропусти који се тичу рока поступања првостепеног суда немају никакав значај односно утицај на правилну и закониту пресуду (и да је поступао у складу са законом прописаним роковима у фази припремања и одржавања главне расправе, у фази израде и доставе првостепене пресуде и у складу са временским оквиром за доношење одлуке о привременој мјери, одлука о постављеном тужбеном захтјеву и о захтјеву за издавање привремене мјере би била идентична, с обзиром да тужилац нема материјалноправно овлашћење да исходује правну заштиту на начин како је диспонирао тужбеним захтјевом у овој парници). Уз то, ваља истаћи да, супротно ревизионим наводима, у образложењу побијане пресуде другостепени суд није „потврдио основаност истих“ (жалбених навода) већ је закључио да „тужилац с правом њима указује на одређене пропусте које је првостепени суд учинио“, али са оцјеном да такви пропусти првостепеног суда, уважавајући њихов карактер, немају значај повреде одредаба парничног поступка (у смислу одредбе члана 329. став (1) Закона о парничном поступку), с тим да је тужиоца, у погледу повреде његовог права на суђење у разумном року, као интегралног дијела уставног и конвенцијског права на правично суђење, правилно упутио и на поступак и механизме заштите прописане Законом о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник Брчко дистрикта Босне и Херцеговине“, број 2/21).

Коначно, побијана одлука није доведена у питање ни у дијелу који се тиче одлуке о трошковима поступка, с обзиром да не стоје ревизионе тврдње да је другостепени суд „неосновано одбио захтјев тужиоца да се туженом не признају трошкови приступа на 3 одложена рочишта иако иста нису одложена кривицом тужиоца, због чега и нису могла бити призната туженом“. Управо супротно томе, а што се јасно види на страни десетој образложења другостепене пресуде, другостепени суд је закључио да тужилац није дужан надокнадити трошкове поступка туженом који се односе на заступање на одложеним рочиштима пред првостепеним судом дана 25.11.2021. године, дана 20.01.2022. године и дана 23.05.2022. године, дакле, укупно три одложена рочишта, слиједом чега је ову обавезу тужиоца према туженом, изреком своје пресуде, са износа од 17.520,00 КМ, смањено на износ од 13.870,00 КМ.

На основу изложеног, у складу са одредбом члана 370. Закона о парничном поступку, одлучено је као изреци ове пресуде.

ПРЕДСЈЕДНИК ВИЈЕЋА

Дамјан Кауриновић